

La UE Rapitenca ha complit el seu 90 aniversari

Els tres ascensos a Tercera Divisió han estat algunes de les fites més importants d'un dels clubs històrics i referents del futbol a les Terres de l'Ebre

Enguany s'han complit 90 anys de la fundació de la UE Rapitenca, un dels equips ebrenca amb més història, prestigi i tradició. Al llarg de la seva trajectòria ha estat en algunes èpoques referent del futbol de les Terres de l'Ebre. En tres diferents etapes ha jugat a la Tercera Divisió, i del seu planter han sortit jugadors que inclús han arribat a la Primera Divisió, com és el cas d'Agustí Chalé, Edgar Samper, Emili Iserte, Javier Reverté, Fernando Solé, Raul Jiménez i Àngel Rangel.

Enric Algué. La Ràpita

El 30 d'octubre del 1930 es va constituir la UE Rapitenca. Com que el campionat comarcal ja estava en marxa, no va poder entrar en competició, i es va donar com a constitució definitiva del club el 6 de novembre del 1930, amb una directiva presidida per Agustí Castellà Torné.

Agustí Castellà va ser elegit regidor de l'Ajuntament, i dixe la presidència durant els dos proxims anys a Mario Gianni, que sembla que va proposar els colors de l'equip, blau i blanc, inspirats en el paisatge rapitenc i els de la selecció italiana de futbol, els mateixos en l'actualitat de la bandera de la ciutat i de la Confraria de Pescadors Verge del Carme.

Després també va ser president Joaquim Ribera, i abans de la guerra civil, Josep Zaragoza.

■ **La Devesa, escenari emblemàtic**
Després de la guerra civil hi va haver un equip de futbol del Front de Jovenuts que s'anomenava Catalònia. La guerra havia estat un parentesi molt dolorós i una colla d'amics amb Enric Landete, que regia el Catalònia, van iniciar les gestions per un nou UD Rapitense. El reglament del Club va ser signat pel president Enrique Landete el 15 de juny de 1940. La gent va respondre, la llista de socis va anar creixent, i es va prendre part en les competicions.

El terreny de joc era el camp de la Devesa, els primers anys tancat en canyes, que el vent s'emportava, i posteriorment envoltat de paret. Estava ple de pedres, herbes i clots i amb el treball de tots es va anar posant en condicions. L'any 1944 es va fer càrrec del Club la segona Junta després de la guerra civil, presidida per Antoni Curto, que va tindre com a principal objectiu gestionar el que seria el camp nou de la Devesa, amb una superfície de 1.540 m², inaugurat a finals del mes de juliol de 1949, coincidint amb la festivitat de Sant Jaume. L'equip havia estat jugant a la Segona Regional, i va aconseguir l'ascens a Primera la temporada 1944/45, fins a figurar la següent campanya al

seu grup B amb Amposta, Tarraco, Reddis, Móra d'Ebre i Vendrell. En va ser campió i va ascendir a Primera Divisió Catalana, en la qual va competir fins a la temporada 1952/53, i va formar part al grup sud de la nova Segona Regional, la mateixa categoria, però amb diferent denominació. La següent campanya va pujar a Primera Regional.

■ Ascensos històrics

Es va consolidar a la Primera Regional i s'hi va mantenir fins a la temporada 1954/55, en la qual va acabar líder el Sallent amb 27 punts, i segon lloc per a la UD Rapitense (en una època on tots els equips tenien denominació castellana per imposició de la dictadura), amb 26 punts, que superà pel gol average Igualada i Mercantil de Sabadell, que van acabar amb idèntica puntuació. Per ampliació de la Tercera Divisió es va disputar un torneig anomenat de Permanència, on els rapitencs van acabar per darrere de Mataró, Amposta, Europa, Badalona, Pueblo Nuevo, Hércules d'Hospitalet, Fabra Coats, Reus, Sans, Júpiter i Gava, classificats per este ordre. Finalment la creació d'un grup més a la Tercera Divisió va suposar l'ascens de tots els equips que havien participat en la lligueta, i la fita històrica que suposava per al club rapitenc el fet de jugar la temporada 1956/57 a la Tercera Divisió. Ho van aconseguir

Plantilla de la UE Rapitenca, que va aconseguir l'últim ascens a la Tercera Divisió.

amb una plantilla formada entre altres per Beni, Gayà, Castellà II, Aloy, Vidal, Redó, Rosales, Geira, Castellà I, Reverté, Llopis, Beltri, Cartes, Samper I, Chalé, Comas, Noguerón i Samper II. En l'estrena a Tercera, la UD Rapitense va formar part del grup VI amb Reus, Manlleu, Gramenet, Santa Eulàlia, Hospitalet, Sallent, Calles, Sambonyano, Agut, Vilafranca, Mercantil, San Celoni, Igualada, Guixols, Figueras, Molins de Rey, Olot, Catalunya de les Corts, Seo de Urgel, Iberia i Gavà. A la plantilla es van incorporar alguns jugadors com Gimeno, Gómez, Costa, Gasparin, Grau i Soler. Després d'una brillant etapa de sis temporades mantenint la categoria, va baixar a Primera Regional. En les dècades dels seixanta, setanta, vuitanta i noranta, va alternar la competició de la Segona i Primera Regional. La temporada 2000/01 es va aconseguir l'ascens a la Preferent i la 2004/05 a Primera Catalana. El diumenge 26 de juny del 2005, la

Ràpita va viure moments d'eufòria, amb la festa de celebració. Reus, Sant Andreu i Hospitalet pujaven a Segona B, i dixeraven una plaça lliure a Tercera Divisió per a l'equip rapitenc, que 42 anys després tornava a la categoria. Abans es van viure unes setmanes d'incertesa, i la polèmica al camp del Poble Sec. La Rapitenca havia finalitzat en quinta posició de la Primera Catalana per darrere de Prat, Europa, Palafrugell i el Masnou. La plantilla que va pujar de categoria on va haver-hi fins a tres tècnics, Xavi Cid, Isaac Hernández i Anibal Garcia, estava formada pels porters Norbert i Povill, els defenses Ivan Martín, Vicent Garcia, David Cid, Lluís Cabrera, Yiyi, Jordi Adell, Julio; els migcampistes Edu Aliana, Damián, Germán Inglés, Dani de Cal, Di Geira, Mario Ortiz, Efrén, Gerard Estrella, Sergi Cid, Amador, i els davanters Juanma, Johnny, Carlos Gilabert, Juanín i el seu carismàtic capità Joan R. Vizcarro "Jota". Cinc temporades es va mantenir l'equip fins al descens a Primera Ca-

talina la temporada 2009/10, però recuperant la categoria la 2012/13, després d'haver estat en l'anterior campió de la Primera Catalana amb molta autoritat, en què va perdre només 4 partits i va obtenir 72 punts, 11 més que el Júpiter segon classificat. La plantilla estava dirigida per Antoni Teixidó amb els porters Koke i Raul Jiménez, els defenses Miro, Jorge, David López, Julio, Javi Ortega i Yelamos, els migcampistes, Efrén, Cristian Bertomeu, Didac, Alexis, Felipe, Ivan Librado, Ivan Gasparin, i els davanters, David Callarisa, Alex Forés, Fran Pineda, Obi i Raul Teixidó. La següent temporada es va produir el descens. Va jugar a Primera Catalana fins a la temporada 2018/19, en què va baixar a la Segona Catalana, encara que la passada campanya va recuperar la categoria, en la qual ha començat el 2020, i amb la continuïtat d'un excel·lent treball de formació del seu planter, en l'actualitat el que té equips de superior categoria a les Terres de l'Ebre.

Un dels equips del primer ascens a 3a Divisió (1955-1956), i onze inicial de l'últim partit al camp del Poble Sec, temporada del segon ascens a Tercera (2004-2005).

